

Tak trochu neobvyklý život veslaře Waltera V. Roubíka

Tak trochu neobvyklý život si prožil pan Walter (Václav) Roubík, československý reprezentant ve veslování, člen veslařského klubu ČVK Praha. Svědectví o části jeho životní „pouti“ obdržel písemně Český veslařský svaz. Část zveřejňujeme zvláště pro ty, kteří nikdy nepoznali praktiky komunistického režimu či na ně již pozapomněli.

Pan Walter V.Roubík se narodil v roce 1919 v Praze, kam se jeho rodiče po první světové válce přestěhovali z Vídně. Veslovat začal jako 15letý v roce 1934 v ČVK Praha a v téže roce začal hrát i lední a pozemní hokej za SK Podolí. V roce 1936 bylo třicet československých olympijských nadějí posláno na Olympijské hry do Berlína, včetně tří veslařů a mezi nimi byl i Walter V.Roubík. V roce 1939 vyhrál v osmiveslici ČVK Praha slavné Primátorky. Zvítězil na čtyřce bez na regatě v Luzernu, startoval na regatě v Henley i na OH 1948 v Londýně. Získal dvě stříbrné medaile na MS. V roce 1947 v Luzernu na čtyřce bez a v roce 1949 na osmě v Amsterdamu. Po absolvování reálného gymnázia v Křemencově ulici začal studovat právnickou fakultu Karlovy univerzity. Studium bylo přerušeno 2.světovou válkou a proto doktorát dokončil po skončení války. W.Roubík byl v roce 1948 na ME ve veslování v Amsterdamu současně závodníkem i delegátem kongresu, když oficiálnímu delegátu Československého veslařského svazu dr.Widimskému nebyla vydána ministerstvem vnitra výjezdní doložka.

**Walter V. Roubík,
vítěz závodu Primátorských osmiveslic v roce 1947**

Pan Roubík ve svém dopise píše:

„Rok 1947 byl nejlepší z poválečných let. Hospodářská situace republiky se rychle zlepšovala, komunisté ztratili důvěru mnoha z těch, co je neprozřetelně v roce 1946 volili, a v zemi panovala nálada, že v květnových parlamentních volbách komunisté jasně prohrají. V lednu 1948 jsem odletěl do Paříže a večer sehrál hokejové utkání proti francouzským Kanadánům v zakouřených prostorách Palais de Sport. Vyhráli jsme 8:7. V neděli mužstvo

pokračovalo do Londýna ke třem zápasům, já musel do Prahy, kde jsem měl v pondělí stání u soudu. V únoru jsem si však zařídil práci tak, abych se mohl účastnit 4 zápasů ve Finsku. Poslední zápas v Helsinkách jsme vyhráli, tak jako všechny ostatní a nalodili jsme se na loď a přes noc dojeli do Stockholmu. Novináři nás čekali v přístavu s novinkou, že v Praze se právě odehrává komunistický puč. Když se mne jako mluvčího výpravy ptali co o tom soudím, odpověděl jsem, že prezident Beneš určitě povolá armádu a tu pakáž komunistickou vyžene. Řada švédských novin tomu věnovala hodně místa a netušil jsem jaké budu mít nepříjemnosti z tohoto interviewu.

Mé potíže začaly v létě před mezinárodními regatami v Curychu a Lucernu, kam byla naše čtyřka pozvaná. K výjezdu do ciziny bylo dle nového nařízení třeba výjezdní doložky od ministerstva vnitra (toto platilo do roku 1989!) Mně doložku vydat odmítli a při návštěvě ministerstva vnitra mi ukazovali výtisk Svenska Gagabladet z února s mými komentáři. Do Švýcarska tak odletěli s trenérem Hvězdou jen tři veslaři. Za mne ve čtyřce zaskočil právě trenér Vojta Hvězda.

Na popud Moskvy bylo rozhodnuto, že Československo se londýnské olympiády v roce 1948 nezúčastní. Dva týdny před olympiádou zase někdo rozhodl, že na olympiádu můžou jen ti, kteří mají šanci na medaile. Hlavně měli na mysli Zátopka, ale i my patřili k těm vyvoleným i když každému muselo být jasné, že po měsíci bez tréninku nebylo možné vybojovat medaili. Avšak cesta do Londýna byla příležitostí k úniku z komunistického „ráje“. Všichni jsme více mysleli na svojí osobní situaci, než na závody. Kul jsem plány, jak dostat mojí ženu Lídu za hranice během olympijských her, ale nepodařilo se to, tak jsem se vrátil.

Jedné říjnové noci v roce 1949 odcházíme do Německa a usazujeme se ve Švýcarsku. Pracovní povolení jsem však neobdržel, tak jsem hrál lední hokej za ligové mužstvo Grasshoppers Curych, kde jsem též dělal trenéra. Později, když jsem obdržel pracovní povolení, jsem pracoval jako profesor na mezinárodní škole Le Rosey v Rolle u Ženevského jezera. Ve Švýcarsku jsem vyhrál třikrát jejich mistrovství ve veslování za R.C.Laussane a R.C.Rolle.

V roce 1953 po obdržení imigračních víz, odplouváme se svojí paní lodí do New Yorku, kde z počátku pracuji jako dělník u pásu a večer učím Američany francouzštinu. Po příchodu do Ameriky jsem se pro lepší výslovnost nechal z Václava oficiálně přejmenovat na Waltera. Ve firmě na šicí stroje jsem se postupně za 30 let propracoval na vedoucího obchodního zastoupení a postupně pracoval ve všech světových světadílech. V 65letech jsem odešel do pense jako viceprezident firmy. Další čtyři roky, jsem pracoval jako ředitel PR (Public Relations) v budově OSN (Organizace spojených národů) v New Yorku a učil na univerzitách v New Yorku a New Jersey. V roce 1988 po přestěhování do Seattlu, kde jsem chtěl konečně žít klidný život penzisty mne bývalá firma u které jsem pracoval přesvědčila, abych po „zboření berlínské zdi“ pracoval jako poradce pro restituční práce a znovu vybudování obchodní sítě v postkomunistických zemích východní Evropy. Teprve až v roce 1997 ve svých 78letech jsem se stal skutečným penzistou, který chodí po horách, jezdí na kole a vesluje si na skifu.

V USA jsem vesloval za klub Nereid Boat Club z Belville v New Jersey. Po zanechání závodní činnosti jsem vesloval pravidelně až do svých 83 let. Nejprve na zátokách u Atlantiku v New Jersey, kde jsem chodil na skifa přímo ze své zahrady a později po přesídlení do Seattlu v loděnici University of Washington.

Řadu let byl také Walter V.Roubík dopisovatelem do německé časopisu „Rudersport“ a amerického časopisu „Rowing“. Svědčí o tom článek „Drills for any Workout“ vydaný v roce 1988 v americkém časopise Rowing, kde autora článku v úvodu redakce popisuje takto: „Autor těchto řádků právě končí svou 54. veslařskou sezónu, a počítá s tím, že zase navěsťuje přes 900mil na svém „oceánském“ skifu. Vesloval závodně i rekreačně na všech

světadílech. Byl 17x mistrem Československa na osmě a čtyřce a 3x mistrem Švýcarska. Vybojoval dvakrát stříbrnou medaili na ME (1947 na čtyřce bez a v roce 1949 na osmě). Vesloval na olympijských hrách v Londýně v roce 1948 a vyhrál Lucernskou regatu. V pozdějších letech závodil na skifu a dvojskifu za už zaniklý Nereid Boat Club v Belville v New Jersey. Během třiceti let svého obchodního cestování měl příležitost veslovat v Evropě, Pakistánu, Brazílii, Guyaně a Mexiku. Žije v Little Silver v New Jersey, kde má k dispozici mnohé zátoky a přítoky řek Navesink a Shrewsbury „

Dnes (červenec 2006) je panu Waltru V. Rubíkovi 87 let a stále se zajímá o veslování, i když jen jako pozorovatel při tréninku, či jako divák. I nadále však vyráží na své dvouhodinové procházky k moři, či do hor v okolí Seattlu.

W. Rubík s manželkou Lídou na motorovém člunu na jezeře Lake Washington v Seattlu - červen 2006

W. Rubík vzpomíná na své kamarády z ČVK Praha:

Po tom, co v Československu „spadla železná opona“ a moc nad státem převzali v roce 1948 komunisté, odešlo „za kopečky“ i sedm úspěšných veslařů ČVK Praha.

„Načal“ to **Pepík Schejbal**, který odešel pešky přes hranice koncem roku 1948 do Francie. Z Francie se přestěhoval do kvůli veslování do Luzernu, kde v barvách luzernského klubu vyhrál švýcarské mistrovství na osmě. Po obdržení australského visa se plavil lodí přes Karibské ostrovy a Panamský průplav do Austrálie, kde také v Melbourne několik let úspěšně vesloval. V roce 1952 dostal americké vizum a přestěhoval se do New Yorku, kde pracoval jako vrchní účetní. V roce 1977 si šel jako tradičně zaběhat na škvárovou dráhu se svým kamarádem Vobořilem, který trénink mírně zkrátil a šel pro oba objednat do restaurace sportovního klubu pivo. Když však „Pluto“, jak Pepíkovi přezdívali dlouho nešel, šel se podívat na dráhu, kde našel Pepíka po srdečním záchvatu již bez známky života.

MUDr. Miloš Kopecký dostal povolení od komunistické vlády odjet v roce 1960 jako lékař do Iráku. Musel však odejít bez rodiny, která se za ním dostala přechodem Krkonoš do Polska a dále do Iráku. Z Iráku se již celá rodina po obdržení imigračního visa přesunula do USA. M. Kopecký pracoval v lékařském výzkumu pro jednu farmaceutickou společnost v Denveru. Později se stal profesorem patologie na universitě v Lubbock v Texasu. Zemřel v roce 1994 ve stáří 72 let. Jeho paní žije na Havaji.

Franta Petříček požádal o azyl v Holandsku po ME v Amsterdamu, kde jsme na osmě byli druzí za Itálií. Franta začal pracovat u velké stavařské společnosti. Jeho žena, veslařka ČVK Brno přešla hranice později sama. Po obdržení kanadského víza se přestěhovali na Labrador, kde Franta stavěl železnice a se svojí rodinou vedl pravý „zálesácký život“. Později se usadili na kanadské straně Niagara Falls a dále se přestěhovali do Vancouveru, kde si Franta postavil dům. Franta zemřel v roce 1995.

Jirka Romováček odešel před ruskou okupací Československa v roce 1968. Jirka byl jediný z veslařských „exulantů“, který byl druhou „čevěkáckou“ generací. Jeho otec vesloval v ČVK Praha v letech před první světovou válkou a jím dotované Romováčkovi čtyřky mladších žáků byl vložený závod Mezinárodní pražské regaty. Jirka pracoval ve výzkumném oddělení Pittsburské uhelné společnosti a zemřel v roce 1993.

Tonda Roubík po ruské okupaci v roce 1968 odjel „jako“ na dovolenou do Bulharska. Při cestě vyskočil na nádraží v Bělehradě z okna stojícího vlaku a snažil se dostat z Jugoslávie do Rakouska, ale byl zadržen policií a uvězněn. Později se dostal do italského Terstu, kde dostal americké vízum a na Vánoce 1968 už seděl kolem vánočního stolu spolu se svým bratrem W.Roubíkem v New Jersey. Pracoval 25 let v Bank of America a v současnosti žije ve svém domě na Long Islandu v New Yorku.

Venca Roziňák byl mimo republiku v době ruské invaze v roce 1968 a již se ze Švýcarska nevrátil a v Curychu si otevřel tenisovou školu. Venca „Rozi“ patřil spolu se Schejbalem a bratry Roubíky mezi „obojživelníky od Vltavy“. Všichni čtyři veslovali v ČVK Praha a hráli lední hokej za zaniklé mužstvo SK Podolí.

Přejeme panu Waltru V.Roubíkovi a jeho paní ještě hodně pěkných společných zážitků v krásném prostředí jezera Lake Washington.

Z korespondence W.Roubíka sestavil : M.Vašek